

πλουτήση και να αναδειχθῆ εὐπορος. Ἄλλ' ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι προτιμοῦν νὰ ἀφήσουν εἰς τὰ τέκνα των ὄνομα ἀγνόν και ἀνεπίληπτον και τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς και τῆς εὐποιτίας. Καὶ ἀληθῶς οἱ τρεῖς αὐτόθι υἱοὶ του, διαπνεόμενοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀλτροῦστικῶν αἰσθημάτων, συνεχίζουσαν ἤδη τὸ ὠραῖον ἔργον και τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀλησμονήτου πατρός.

Τοιοῦτος ἐν σκιαγραφίᾳ ὁ πολὺκλαυστος ἀνὴρ, εὐτυχῆς ἐπὶ πλέον και κατὰ τοῦτο, ὅτι ἠτύχησε νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς και νὰ ἀναπαυθῆ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἀπέθανε πρὸ ἐνὸς ἔτους περιστοιχισμένος ἀπὸ τὰ εἰλικρινῆ δάκρυα και τὸν πόνον ὧσων τὸν ἐγνώρισαν, τὸν ἐξετίμησαν, τὸν ἐθαύμασαν και τὸν ἠγάπησαν.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΜΟΥ

(Ἐφιερωμένο στὴ μητέρα μου
μὲ ἀγάπη κ' εἰγνωμοσύνη.)

ΜΙΑ τεφροδόχη ἀρχαία
πάρε και κρύψε ἐκεῖ
τὰ ὄνειρα τὰ ὠραῖα
ποῦ ἐξῆσαν μιὰν αὐγή.

Τὴν τεφροδόχη ρίξε
εἰς τὴν ἀκρογιαλιά,
ὄλους τοὺς πόθους πνίξε
ποῦ φθείρουσαν τὴν καρδιά.

Πάρ' τὴν ἀξίνα, σκάψε,
σκάψε τὴ γῆς βαθιά,
ἄνοιξε τάφο, θάψε
τὴ μαύρη σου καρδιά.

Στοῦ κάμπου τὴν εἰρήνη,
στὴν ἐξοχὴ μακριά,
δέσε σφιχτὰ τὴ Φρύνη
σὲ μιὰν ἀγνή μυρτιά.

Και τοῦ Ἑρώτα τὰ τόξα
ρίξε τα στὴ φωτιά
νὰ γίνουσαν στάχτη. Δόξα
σὲ τέτοια πυρκαγιά.

Κ' ὕστερα ἀγνός, μεγάλος,
καλὸς και δυνατός,
(ὁμοῖος σου δὲν εἶν' ἄλλος)
περπάτει, τράβα ἔμπρός.

Πάρ' τὸ ραβδί στὸ χέρι
μὲ θάρρος στὴν ψυχῆ,
ταξείδευε στὰ μέρη
ποῦ ὁ νοῦς θὰ σὲ ὀδηγῆ.

Τῆς Σκέψης παλλικάρι,
κύττα, μακριὰ κ' ἔμπρός,
τ' ὀλόχρυσο λυχνάρι
μὲ τὸ αἰώνιο φῶς.

Νύχτα θὰ περπατήσης,
θὰ φθάσης χαραυγῆ,
και θὲ νὰ σταματήσης
εἰς τὴ βουνοκορφῆ.

Ἡ Δόξα ἐκεῖ προσμένει
τῆς Τέχνης, νά, ὁ ναός,
λίγοι εἶναι οἱ καλεσμένοι,
κ' ἐσὺ εἶσαι ὁ λειτουργός.

(Παρίσι 1909)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ